

[Johs. M. Olsen]

landbrugsproblemer. Denne sammenligning har vi brugt, fordi Danmarks fiskerierhverv ikke i nær samme grad har betydning for det danske samfund, som fiskerierhvervet har for Færøerne. Når det er sagt, vil jeg skynde mig at tilføje, at det danske fiskerierhverv har det mere end svært nok for tiden. Men Danmarks landbrugsjord og landbrug ligger trods alle økonomiske genfordigheder, hvor det altid har ligget. Vi må konstatere, at det ikke er tilfældet med det færøske fiskeriområde, som siden Danmarks indtræden i EF og udvidelsen af fiskerigrænserne for størsteparten er og fremdeles fortsætter med at smuldre væk for os. Her i Danmark har man endnu sin landbrugsjord og sine landbrugsredskaber i behold, det er ikke her, landbrugsproblemerne ligger. Men på Færøerne er vi i dag i den ulykkelige situation, at vi må sælge fremragende fangstmateriel, fordi vi har mistet vore fangstområder og ikke længere kan forrente materiellet. Hvad en sådan udvikling fører til, formoder jeg at både den danske fiskeriminister og den danske landbrugsminister kan sætte sig ind i.

Med disse ord vil jeg slutte mit indlæg, som formodentlig har bidraget til oplysning om, at de politiske og økonomiske problemer på Færøerne måske ikke er mindre, men tværtimod større, end de er på nuværende tidspunkt i Danmark. Jeg vil indtrængende bede statsministeren, som også er minister for Færøerne, og regeringen om at drage omsorg for, at Færøerne under de forestående forhandlinger med EF på fiskeriområdet ikke kommer mere i klemme, end vi allerede er kommet.

Fogh Rasmussen (V):

Vi var mange, der følte os hensat til en helt anden verden, da vi hørte hr. Heinesens beskrivelse af regeringens spareplaner. Det var næsten som at lytte til en røst fra fortiden. Vi skal selvfølgelig ikke beklage hr. Heinesens tilsyneladende voksende erkendelse af situationens alvor. Det, vi vil beklage, er, at hr. Heinesens indlæg bar præg af, at hr. Heinesen og socialdemokratiet tilsyneladende ikke har mod og vilje til at drage de nødvendige konsekvenser af den erkendelse.

Der er nu gået 5 timer, siden denne debat startede. I løbet af de 5 timer er der løbet yderligere omkring 18 mill. kr. på statens

gæld alene i renter. Så stærkt går det, så langt er vi ude. Statens årlige rentebyrde er så stor, at det svarer til 5-6 kr. af hver time-løn, der udbetales til de mennesker, der er i arbejde. Statens bruttogæld er nu så stor, at den svarer til 120.000 kr. pr. familie.

Tror nogen virkelig på, at en så katastrofal pantsætning af Danmark og af danskernes økonomiske frihed og selvstændighed kan afvikles, uden at der skal bæres byrder? Ja, de seneste dages reaktioner tyder på, at der er nogle, der tror det. I den ene avisoverskrift efter den anden er det blevet forkyndt, at nu stjæler regeringen - ja, der er nævnt forskellige tal, men op til 1.000 kr. om måneden fra almindelige mennesker, som om vi nogen sinde ville have fået de 1.000 kr. Vi står jo ikke i en situation, hvor vi kan vælge, om vi vil give afkald eller vi ikke vil give afkald. Vi er alle sammen tvungne til at give afkald. Spørgsmålet er kun, hvordan vi skal give afkald. Skal vi traske videre ad den forrige regerings nedtrampede sti og snutte lønmodtagernes lønstigninger med nye skatter og afgifter, eller skal vi bane nye veje og beskytte familierne imod nye skatter til gengæld for, at lønningerne og understøttelserne stiger langsommere, end de ellers ville have gjort?

I venstre vælger vi den nye vej, den, der er anvist i statsministerens frontale. Det er en misforståelse at tro, at den almindelige lønmodtager ville få mere til sig selv ved at fortsætte den tidligere regerings politik. Vi ved alle sammen, at en lønmodtager ikke har ret meget ud af en lønstigning på f.eks. 1.000 kr. De første 600 kr. snupper skattevæsenet, og højere lønninger betyder højere priser, og de prisstigninger tager de næste 200 kr. af de 1.000 kr., så der kun er 200 kr. tilbage af den oprindelige stigning. Men højere løn forringer også virksomhedernes evne til at konkurrere i udlandet. Det betyder større arbejdsløshed, det betyder større underskud på betalingsbalancen, og hvis vi skulle følge den recept, der hidtil er blevet anvendt, ja, så ville det udløse nye skatteforhøjelser, som tager over 100 kr. af det, der er tilbage af den lønstigning.

Resultatet er, at af den oprindelige lønstigning på 1.000 kr. er der mindre end 100 kr. tilbage til lønmodtageren. Lønmodtageren har altså ikke haft noget personligt ud af sit lønkrav, og hvad værre er, hans arbejdsplads